

ICCI – Funcționar public. Refuzul de a da curs detașării pentru motive familiale

Legislație relevantă:

Legea nr. 188/1999, art. 89 alin. (3) lit. f)

Refuzul unui funcționar public de a accepta detașarea, în condițiile în care avea încheiat cu părinții săi – aflați la o vârstă înaintată și cu o stare de sănătate precară – un contract de întreținere prin care și-a asumat obligația de a-i îngriji pe toată durata vieții, se încadrează în ipoteza reglementată de dispozițiile art. 89 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 188/1999, privind existența unor motive familiale temeinice, ordinul prin care s-a dispus detașarea acestui funcționar public fiind, prin urmare, nelegal.

Decizia nr. 1135 din 2 martie 2012

Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la această instanță sub dosar nr.226/57 din 18.03.2011 reclamantul CM a chemat în judecată pârâta Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă București, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se anuleze Ordinul nr.153/15.03.2011 emis de pârâtă și obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată;

În motivarea acțiunii s-a arătat că a fost detașat prin Ordinul nr.153/ 15.03.2011 la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Călărași ca director executiv, însă din motive familiale temeinic justificate a înțeles să refuze detașarea prevalându-se de dispozițiile art.89 din Legea nr.188/ 1999, formulând și procedura prealabilă prevăzută de

Legea nr.554/ 2004, cerere de care pârâta nu a ținut cont invocând motivul că Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Călărași are postul de director executiv vacant.

Pârâta a depus la dosar întâmpinare invocând excepția neîndeplinirii procedurii prealabile, iar pe fond netemeinicia acțiunii având în vedere că Ordinul nr.153/15.03.2011 este motivat în fapt și drept și îndeplinește condițiile de fond și formă cerute pentru validitatea actelor administrative.

Prin Sentința nr.118 din 15 aprilie 2011, Curtea de Apel Alba Iulia – Secția contencios administrativ și fiscal a respins excepția lipsei procedurii prealabile invocată de pârâta Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă și a admis acțiunea formulată de reclamantul CM împotriva pârâtei Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă – A.N.O.F.M.

A anulat Ordinul de detașare nr.153 din 15.03.2011 emis de pârâtă și a obligat-o pe aceasta la plata către reclamantă a sumei de 800 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut că excepția neîndeplinirii procedurii prealabile este nefondată deoarece prin cererea din data de 16.03.2011 reclamantul a solicitat anularea ordinului de detașare invocând motive familiale justificate cu acte medicale și prevederile art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999 republicată. Totodată reclamantul a formulat și procedura prealabilă prevăzută de Legea nr.554/ 2004 privind contenciosul administrativ.

Pe fondul cauzei, s-a apreciat că din actele medicale depuse la dosar rezultă că tatăl reclamantului în vârstă de 84 ani este grav bolnav astfel că având în vedere și vârsta mamei de 78 ani, reclamantul este cel care se ocupă efectiv de îngrijirea acestora, având încheiat cu părinții și contract de întreținere.

Față de actele medicale depuse la dosar, s-a constatat că motivul neacceptării de către reclamant a detașării la Agenția

Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Călărași se încadrează în prevederile art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă.

În motivarea recursului s-a susținut că reclamantul a solicitat revocarea Ordinului nr.153 din 15.03.2011, prin adresa înregistrată sub nr.5765 din 23.03.2011, iar acțiunea s-a introdus la 18.03.2011, situație în care acțiunea era prematură.

S-a precizat că Ordinul nr.153/2011 a fost emis cu respectarea art.87 și 89 din Legea nr.188/1999, că măsura modificării raportului de serviciu a fost adoptată de conducătorul Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă pentru asigurarea coordonării A.J.O.F.M. Călărași.

S-a mai arătat că prin Ordinul nr.232 din 28.04.2011 a încetat detașarea intimatului-reclamant la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Călărași.

Înalta Curte, examinând motivele de recurs, acțiunea, probele cauzei și legislația aplicabilă, a reținut:

Cu privire la excepția lipsei de interes în promovarea recursului

Interesul este definit în literatura juridică de specialitate ca fiind folosul practic pe care o parte îl urmărește prin punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Condiția interesului nu este cerută numai la punerea în mișcare a acțiunii, prin introducerea cererii de chemare în judecată, ci ea trebuie îndeplinită în legătură cu toate formele procedurale care alcătuiesc conținutul acțiunii, respectiv apărări, exercitarea căilor de atac, etc.

Reclamantul a considerat că recursul este lipsit de interes,

deoarece s-a emis de către recurentă Ordinul nr.232 din 28.04.2011 prin care s-a încetat detașarea dispusă prin Ordinul nr.153/2011.

Prin motivele de recurs, însă, recurenta a susținut legalitatea Ordinului nr.153/2011 pentru perioada cât acesta a avut existență proprie, cât a produs efecte juridice.

În consecință, se află în analiză *legalitatea* Ordinului nr.153/2011 care a produs consecințe în perioada de la data emiterii și până la adoptarea Ordinului nr.232 din 28.04.2011 și ca urmare, excepția este nefondată.

Cu privire la excepția prematurității acțiunii

Reclamantul a solicitat prin cererea înregistrată sub nr.1022 din 16.03.2011 să se revoce Ordinul nr.153/2011.

Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a *răspuns* la această cerere cu adresa nr.5384 din 17.03.2011 (fila 15, dosar fond).

Acțiunea a fost introdusă la Curtea de Apel Alba Iulia la data de 18.03.2011, deci după primirea răspunsului la cererea reclamantei.

Prematuritatea este o excepție procesuală de fond, peremptorie, care se aplică în situația în care nu s-a formulat plângere prealabilă și partea se adresează instanței înainte de a expira termenul pentru introducerea acesteia.

Așadar, soluția de admitere a excepției prematurității se pronunță atunci când nu a expirat termenul pentru formularea reclamației administrative.

Potrivit art.11 alin.1 lit.a) din Legea nr.554/2004, cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ se pot introduce la instanță în termen de 6 luni de la data răspunsului la plângerea prealabilă.

Dreptul de a introduce acțiunea s-a născut la 17.03.2011 când reclamantul a primit răspuns la cererea sa, astfel că excepția prematurității nu este fondată.

Cu privire la fondul cauzei

Prin Ordinul nr.153/2011 reclamanta a fost detașată de la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Sibiu la A.J.O.F.M. Călărași.

Potrivit art.87 alin.1 din Legea nr.188/1999 *mobilitatea* în cadrul corpului funcționarilor publici se realizează prin *modificarea* raportului de serviciu, fie pentru eficientizarea activității instituțiilor sau autorităților publice, fie în interesul funcționarului.

Una dintre modalitățile de modificare a raportului de serviciu o constituie detașarea.

Modul, condițiile și perioadele în care se efectuează detașarea sunt reglementate în cuprinsul art.89 din Legea nr.188/1999.

Legiuitorul a prevăzut în cadrul art.89 alin.3 din Legea nr.188/1999 și dreptul funcționarului public de a refuza detașarea, dacă se afla în una din situațiile enumerate în textul legal.

Reclamantul-intimat a refuzat detașarea de la A.J.O.F.M. Sibiu la A.J.O.F.M. Călărași din motive familiale.

Instanța de fond a apreciat corect că refuzul de a accepta detașarea se circumscrie situației reglementate de art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/ 1999.

Reclamantul a încheiat cu părinții săi un contract de întreținere, prin care și-a asumat obligația de a-i îngriji pe toată durata vieții.

Din referatul medical nr.403/2011 rezultă că tatăl

reclamantului-intimat are diagnosticul de neoplasm de colon, aceeași stare a sănătății fiind confirmată și de alte acte medicale.

De asemenea, părinții acestuia au vârsta de 84 ani și respectiv 78 ani.

Această situație de fapt dovedită cu acte se circumscrie motivului de refuz al detașării reglementat de art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999, context în care ordinul de detașare a fost nelegal, adoptat cu exces de putere, prin încălcarea dreptului funcționarului public, de a refuza detașarea.

Având în vedere considerentele expuse, în baza art.312 Cod procedura civilă, recursul a fost respins, sentința primei instanțe fiind legală și temeinică.

ICCJ – Traducător autorizat. Condiții pentru obținerea acestei calități

Legislație relevantă:

Legea nr. 178/1997, art. 3

Absolvirea în străinătate a unei instituții de învățământ superior juridic într-o limbă de circulație internațională, face ca cererea de eliberare a autorizației de traducător și interpret pentru respectiva limbă, să îndeplinească cerințele legale impuse de art. 3 din Legea nr. 178/1997 pentru soluționarea favorabilă a acestei cereri, astfel încât condiția impusă de Ministerul Justiției privitoare la

recunoașterea diplomei de către Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor din Cadrul Ministerului Educației și Cercetării este nejustificată. O asemenea echivalare ar fi fost necesară numai dacă persoana solicitantă ar fi urmărit ca în temeiul diplomei obținute în străinătate să exercite profesia de jurist pe teritoriul României.

Decizia nr. 1265 din 8 martie 2012

Prin Sentința nr. 4732 din 24 noiembrie 2011, Curtea de Apel București- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamanta NE, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Justiției, obligând pârâțul să elibereze reclamantei autorizația de traducător și interpret pentru limba franceză, în termen de 15 zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii, sub sancțiunea unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, aplicabilă conducătorului pârâțului.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut în esență că reclamanta NE a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Justiției, obligarea pârâțului la eliberarea autorizației de traducător și interpret pentru limba franceză, sub sancțiunea amenzii prevăzute de art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, precum și la repararea pagubei materiale cauzate prin nesoluționarea în termenul legal a cererii de eliberare a autorizației de traducător și interpret de limba franceză.

Problema de drept care trebuia lămurită în cauză, pentru a se putea aprecia asupra caracterului justificat sau nejustificat al refuzului pârâțului de a da curs cererii de eliberare a autorizației pentru reclamantă, exclusiv în baza actelor depuse de aceasta în susținerea cererii, este aceea dacă pentru obținerea autorizației de traducător și interpret de limba franceză este sau nu necesară echivalarea diplomei eliberată reclamantei de către Universitatea Paris 1 Pantheon

Sorbonne.

Judecătorul fondului a mai reținut că instituția de învățământ superior absolvită de reclamantă este una de profil juridic, a cărei echivalare ar fi necesară în măsura în care reclamanta ar urmări, în temeiul acestei diplome, exercitarea profesiei de jurist pe teritoriul României, însă ceea ce urmărește să probeze reclamanta este întrunirea ipotezei normei legale cuprinsă în art. 3 lit. c teza a II-a din Legea nr. 178/1997, anume că *„posedă o diplomă de licență ori echivalentă care atestă că a absolvit un institut de învățământ superior în limba străină pentru care solicită autorizarea”*.

Concluzionând, instanța a constatat că pentru a se proba exclusiv absolvirea unui instituții de învățământ superior în limba franceză, doar pentru autorizarea ca interpret/traducător pentru limba franceză, nu se impune echivalarea diplomei reclamantei, astfel că refuzul pârâtului de autorizare în lipsa echivalării, este unul nejustificat.

Împotriva Sentinței nr. 4732 din 24 noiembrie 2011 a Curții de Apel București, au formulat recurs reclamanta NE și pârâtul Ministerul Justiției.

Cererea de recurs formulată de reclamanta **NE** a fost întemeiată pe dispozițiile art. 304 pct.7 Cod procedură civilă cu referire la art. 261 pct.5 din Codul de procedură civilă, precum și pe dispozițiile art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, ambele critici vizând exclusiv capătul doi din acțiune privitor la repararea pagubei materiale ce i-a fost cauzată reclamantei prin nesoluționarea în termen legal a cererii de autorizare ca traducător și interpret de limba franceză și, în consecință, împiedicarea exercitării activității în discuție care este remunerată potrivit Ordinului MJ nr. 772/2009.

Recurenta-reclamantă a apreciat că în considerentele sentinței atacate nu se regăsește nici un element de drept

sau de fapt care să justifice respingerea cererii de daune.

În ce privește motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, recurenta a arătat că au fost ignorate dispozițiile art. 998-999 Cod civil precum și a art. 1084 Cod civil norme care obligă la repararea integrală a prejudiciului cauzat prin fapta ilicită, mai exact la acoperirea prejudiciului efectiv *damnum energens*) dar și la beneficul nerealizat (*lucrum cessans*). Or, instanța de fond a constatat că acest capăt de cerere se impune a fi respins deoarece reclamata nu ar fi dovedit caracterul cert al invocatului prejudiciu, mai exact faptul că ar fi realizat efectiv activitatea de interpret traducător, deși a menționat recurenta, întrunea și întrunește toate condițiile executării acestei activități, în conformitate cu art. 2 și art. 5 din Legea nr. 178/1997.

Criticile recurentului-pârât Ministerul Justiției au fost subsumate motivului de recurs prevăzute de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, considerând că soluția primei instanțe este nelegală ca urmare a interpretării și aplicării greșite a prevederilor Legii nr. 178/1997 (art. 3) și a Regulamentului de aplicare a Legii nr. 178/1997 aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 1054/C/27 iulie 2005 care în art. 3(5) stabilește că „În situațiile prevăzute la art. 3¹ (2) din lege, diploma de licență sau echivalentă va fi recunoscută de către Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor din cadrul Ministerului Educației și Cercetării”. Potrivit art. 3¹ (2) din Legea nr. 178/1997 „Cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori ai Confederației Elvețiene pot fi autorizați ca traducători și interpreți în aceleași condiții ca și cetățenii români, putând dovedi îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 3 lit. c), e) și f) și cu documente emise/eliberate de autoritățile din statul membru de origine sau de proveniență.”

În raport de dispozițiile legale citate, recurentul a considerat că acestea, chiar dacă se referă la cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori ai Confederației Elvețiene, se aplică și speței de față, deoarece atâta timp cât în privința celor menționate este obligatorie recunoașterea diplomei de licență sau echivalentă și în privința cetățenilor români va fi obligatorie echivalarea aceleiași diplome, rațiunea fiind aceeași.

A mai adăugat recurentul că necesitatea echivalării este dată de faptul că diploma care atestă absolvirea unui institut de învățământ superior în limba străină este eliberată ca urmare a efectuării studiilor în străinătate, chiar dacă reclamanta exercită profesia juridică în baza unei diplome de licență eliberată în România.

Recursurile sunt nefondate:

Considerentele sentinței aflate în control judiciar demonstrează că instanța de fond a arătat toate argumentele de fapt și de drept care au stat la baza analizei acțiunii în contencios administrativ, în întregul ei, formulate de reclamanta NE, cât și a apărărilor pârâtului Ministerul Justiției, iar împrejurarea că recurenta-reclamată este nemulțumită de soluția la care s-a ajuns în privința cererii de reparare a pagubei materiale cauzate prin nesoluționarea în termenul legal de autorizare ca traducător și interpret de limbă franceză, nu atrage incidența motivului de nelegalitate prevăzut la art. 304 pct.7 Cod procedură civilă („când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii”).

Evaluarea cererilor reclamantei s-a făcut în raport de probatoriul administrat și al reglementărilor legale aplicabile, Înalta Curte împărtășind concluzia la care instanța fondului a ajuns și neobservând elemente de

natură a conduce la reformarea sentinței pronunțate.

Nefiind contestată situația de fapt detaliată în sentința recurată s-a remarcat că problema centrală a cauzei o reprezintă stabilirea dacă pentru obținerea autorizației de traducător și interpret de limbă franceză este sau nu necesară echivalarea diplomei eliberată de Universitatea Paris 1 Pantheon Sorbonne în favoarea reclamantei, deci de a stabili dacă refuzul pârâtului de a da curs cererii ce i-a fost adresată la data de 29 iulie 2010 este unul justificat sau nu. Pentru a se da un răspuns acestei probleme s-a procedat la analiza din perspectiva art. 3 din Legea nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreților și traducătorilor folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiției, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul Național Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești, cu accent pe cerința prevăzută la lit. c) teza a II-a din textul legal indicat: „posedă o diplomă de licență ori echivalentă din care rezultă specializarea în limba sau în limbile străine pentru care solicită autorizarea ori care atestă că a absolvit un institut de învățământ superior în limba străină pentru care solicită autorizarea sau posedă o diplomă de bacalaureat ori echivalentă din care rezultă că a absolvit un liceu cu predare în limba străină sau în limba minorităților naționale pentru care solicită autorizarea ori este atestat de către Ministerul Culturii și Cultelor ca traducător pentru specialitatea științe juridice, din limba română în limba străină pentru care solicită autorizarea și din limba străină în limba română”.

Luând în calcul și motivul invocat de pârât și încercarea de a-și justifica refuzul unui răspuns favorabil la cererea reclamantei, anume necesitatea echivalării diplomei reclamantei, instanța fondului a lămurit că rațiunea

echivalării studiilor superioare juridice la Universitatea Paris 1 Pantheon Sorbonne cu studiile superioare juridice la o universitate din România, care ar presupune analiza comparativă a curriculei, a programelor analitice ale cursurilor efectuate, nu se verifică în privința autorizării ca interpret traducător.

Rezumând ampla analiză asupra solicitării reclamantei, judecătorul fondului a considerat în mod just că urmare absolvirii unei instituții de învățământ superior –indiferent de profil – în limba franceză nu mai este necesară echivalarea la care trimite Ministerul Justiției prin invocarea Regulamentului aprobat prin Ordinul nr. 4022/14 mai 2008 al ministrului educației, cercetării și tineretului, care privește organizarea și funcționarea Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor și a Metodologiei de recunoaștere și echivalare a diplomelor, certificatelor și titlurilor științifice.

O asemenea echivalare ar fi fost însă absolut necesară numai dacă reclamanta ar fi urmărit ca în temeiul diplomei obținute în Franța să exercite profesia de jurist pe teritoriul României, ceea ce nu este însă cazul.

În acest context, corect s-a reținut că sunt incidente dispozițiile art. 2(1) lit.i) din Legea nr. 554/2004, în sensul că există un refuz nejustificat al pârâtului de a da curs solicitării reclamantei, ceea ce a condus la aplicarea dispozițiilor art. 18(1) raportat la art. 1(1) din Legea nr. 554/2004, respectiv la obligarea Ministerului Justiției de a elibera reclamantei autorizația de traducător și interpret pentru limba franceză, fixând în același timp în conformitate cu art.18(6) și un termen pentru executarea obligației și posibilitatea aplicării amenzii prevăzute de art. 24(2) din același act normativ în cazul neexecutării obligației .

În privința cererii reclamantei ca pârâtul să-i repare

paguba creată prin refuzul nejustificat de eliberare a autorizației, soluția primei instanțe este de asemenea corectă și legală, întrucât prejudiciul este unul prezumat și nu unul cert, neexistând elemente pe baza cărora să se stabilească realizarea efectivă a activității de interpret/traducător de către reclamantă.

Practic, prejudiciul suferit nu este posibil a fi evaluat având în vedere dispozițiile art. 15(2) din OMJ nr. 1054/2005 „desemnarea interpreților și a traducătorilor de către organele prevăzute la alin.(1) se face dintre persoanele autorizate, prevăzute în listele întocmite potrivit art. 5 din lege, prin încheiere sau prin ordonanță, după caz. Prin aceeași încheiere sau ordonanță se stabilesc: obiectul prestației, termenul, condițiile de efectuare a acesteia, tariful aplicabil, precum și alte elemente necesare efectuării lucrării”.

De altfel, Înalta Curte apreciază că obligarea autorității pârâte la emiterea autorizației în temeiul Legii nr. 178/1997 modificată și completată, într-un termen strict și sub sancțiunea amenzii prevăzute de art. 24(2) din Legea contenciosului administrativ reprezintă , până la urmă, o reparație echitabilă oferită recurente-reclamante al cărei demers judiciar a fost cauzat în mod evident de exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței Ministerului Justiției de a nu-i rezolva cererea de eliberare a autorizației de traducător și interpret pentru limba franceză.

ICCCJ – Aplicarea conducătorului autorității publice a amenzii de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 24 alin. (2)

Aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată este condiționată de stabilirea culpei conducătorului autorității administrative pentru neexecutarea hotărârii definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ.

Decizia nr. 1435 din 16 martie 2012

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, prin sentința nr. 7441 din 07.12.2011, a admis acțiunea reclamantului GF formulată în contradictoriu cu pârâtele Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, DD– Președinte al Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și chemata în garanție Primăria Municipiului Bacău și a aplicat Președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, de la data numirii acesteia în funcția de conducere și până la data executării sentinței nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de această instanță.

Pentru a pronunța o asemenea soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Prin sentința nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, astfel cum a fost modificată prin decizia nr. 4207 din 08.10.2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, a fost admisă în parte cererea reclamantului GF și a fost obligată pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor să transmită dosarul nr. 14059/CC la evaluator și să emită acestuia decizia reprezentând titlu de despăgubire.

În raport de prevederile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, modificată, pârâtele aveau la dispoziție un termen de 30 zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii pentru punerea în executare a acesteia.

Această hotărâre nu a fost pusă în executare nici în prezent, deși a trecut un interval de timp mai mare de un an de zile de la data până la care trebuia executată, motiv pentru care devin aplicabile prevederile art. 24 alin. 2 din legea aflată în discuție.

În speță, pârâta nu a probat faptul că dosarul reclamantului se află la Primăria Municipiului Bacău și că au fost întreprinse demersuri pentru a se intra în posesia acestuia.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta DD–Președinte al Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, care a solicitat modificarea sa, în sensul respingerii acțiunii reclamantului GF ca neîntemeiate.

În motivarea căii de atac, încadrată în drept în dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., recurenta a susținut faptul că sentința contestată dată cu încălcarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 554/2004 și art. 13 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005.

În dezvoltarea acestui motiv de recurs au fost formulate de către recurentă următoarele critici de nelegalitate:

Pentru ca un subiect de drept să poată fi obligat la plata amenzii prevăzute de textul legal anterior arătat, trebuie să îndeplinească cumulativ două condiții: să aibă competența (respectiv, posibilitatea concretă) de a executa (ori a asigura executarea) personal a hotărârii judecătorești irevocabile; să fie vorba de o persoană fizică privată.

Ca atare, nu se poate sancționa o persoană juridică de drept privat, care utilizează fonduri publice, în încercarea de a eficientiza demersul reclamanților.

Dimpotrivă, dacă persoana amendată este una privată, ea trebuie să suporte această amendă din patrimoniul propriu, amenda având un caracter cominatoriu.

Conform art. 13 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005, membrii Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor nu au raporturi de subordonare față de Președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

Potrivit art. 14 alin. 2 din aceeași lege, Comisia Centrală decide cu majoritatea de voturi a celor prezenți.

În această situație, votul aparține fiecărui membru al Comisiei Centrale, iar Președintele nu are un instrument legal pentru a determina votul celorlalți membri ai Comisiei.

Ca atare, în cazul neexecutării unei hotărâri judecătorești, răspunderea aparține Comisiei în întregul său și nu Președintelui, care are un vot egal cu ceilalți membrii. Însă, acest aspect nu a fost analizat de către prima instanță cu ocazia soluționării excepției lipsei calității procesuale pasive.

În fine, recurenta a arătat că în ședința Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor din data de 15.03.2011 a fost desemnată S.C. „Cont Expert” S.A. în vederea întocmirii raportul de evaluare ce urmează să stea la baza emiterii titlului de despăgubire al intimatului. Însă, în lipsa

dosarului de despăgubire nr. 14059/CC, care se află la Primăria Municipiului Bacău, se află în imposibilitatea transmiterii acestuia către societatea de evaluare.

Recurenta a mai precizat că, prin mai multe adrese, a solicitat dosarul de la Primărie, dar nu a primit un răspuns favorabil, motiv pentru care nu se face vinovată de neexecutarea sentinței nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

În baza art. 305 C.proc.civ., Înalta Curte a încuviințat recurenteii administrarea probei cu înscrisuri (a se vedea filele 34-40).

Recursul este fondat.

Obiectul cererii deduse judecății îl reprezintă aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată, ca urmare a refuzului autorității publice pârâte de a pune în executare obligațiile stabilite prin titlul executoriu.

În concret, textul legal anterior individualizat prevede că:

„(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.

(2) În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.”

În speța de față, titlul executoriu este reprezentat de sentința nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, astfel cum a fost modificată prin decizia nr. 4207 din 08.10.2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Prin această hotărâre judecătorească, pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată să transmită dosarul nr. 14059/CC la evaluator și să emită decizia reprezentând titlu de despăgubire pentru reclamantul GF.

În raport de prevederile art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, modificată pârâta DD– Președinte al Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților – are calitate procesuală pasivă în calitate de conducător al autorității publice obligate la executare.

Faptul că Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor este un organ colegial care adoptă deciziile privitoare la titlurile de despăgubire prin votul membrilor săi nu atrage nici lipsa calității procesuale pasive a președintelui acestei autorități publice și nici inadmisibilitatea capătului de cerere privind obligarea la plata amenzii.

Indiferent de caracterul colegial al deciziilor adoptate în cadrul autorității publice anterior individualizate și de lipsa subordonării ierarhice a membrilor Comisiei față de președinte, acesta poate și trebuie să adopte măsurile care se impun în vederea executării hotărârii privitoare la emiterea deciziei ce reprezintă titlu de despăgubire.

Pe fondul cererii, prima instanță a arătat că nu s-a făcut dovada demersurilor întreprinse de către autoritățile pârâte în vederea aducerii la îndeplinire a obligației ce le incumbă în baza titlului executoriu aflat în discuție.

Din actele prezentate la dosar în faza procesuală a recursului rezultă că, prin adresele nr. 14059/CC/10.08.2009, nr.

14059/CC/20.05.2009 și nr. 14059/CC/27.01.2012, s-a solicitat Primarului Municipiului Bacău restituirea dosarului de despăgubire nr. 14059/CC în vederea trimiterii acestuia la evaluator.

În urma acestei corespondențe purtate de autoritatea recurentă, la data de 13.03.2012, dosarul anterior arătat a fost retransmis Secretariatului Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, prin procesul-verbal nr. 2106/2012 (filele 34-35 dosar recurs).

Ca atare, dosarul intimatului urmează să fie înaintat la evaluator pentru întocmirea raportului de evaluare a imobilului menționat în titlul executor.

Pornind de la aspectele anterior expuse, instanța de control judiciar apreciază că recurenta nu este în culpă pentru neexecutarea executarea hotărârii definitive și irevocabile ce constituie titlul executor în cauza de față.

Față de împrejurarea că instanța de fond a interpretat în mod greșit dispozițiile art. 24 din Legea nr. 554/2004, modificată, în raport de situația factuală reținută, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Înalta Curte, în temeiul art. 312 alin. 1-3 C.proc.civ, raportat la art. 20 și 28 din Legea nr. 554/2004, a admis recursul, a modificat în parte sentința atacată, în sensul că a respins cererea reclamantului GF e aplicare a amenzii, ca neîntemeiată.

ICCJ – Admitere în

magistratură. Condiția privind „buna reputație”. Exigențe

Legislație relevantă:

Legea nr. 303/2004, art. 14 alin. (2) lit. c)

În raport cu exigențele impuse pentru exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială, săvârșirea de către o persoană, cu intenție, a unor infracțiuni intenționate la regimul circulației pe drumurile publice face ca respectiva persoană să nu îndeplinească cerința privind „buna reputație” prevăzută de dispozițiile art. 14 alin.(2) lit.c) din Legea nr.303/2004, pentru înscrierea la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, aceasta chiar dacă pentru condamnarea suferită – pedeapsa amenzii – între timp a intervenit reabilitarea.

Decizia nr. 1722 din 29 martie 2012

Prin cererea înregistrată la Curtea de Apel Timișoara, reclamantul TC a chemat în judecată Consiliul Superior al Magistraturii solicitând instanței ca în contradictoriu cu pârâtul să dispună:

- anularea Hotărârii nr.25A din 23.02.2011 emisă de Secția pentru Procurori a C.S.M. prin care pârâtul a constatat că nu îndeplinește condițiile legale pentru numirea în funcția de procuror;
- să se constate că îndeplinește condițiile pentru ocuparea funcției de procuror, urmare a promovării examenului de admitere în magistratură din 21.11.2010;
- să fie obligat pârâtul să propună Președintelui României

numirea sa în funcția de procuror;

– suspendarea executării Hotărârii nr.25A din 23.02.2011, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii de fond.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că a participat la concursul de admitere în magistratură din data de 21 noiembrie 2010, fiind declarat admis cu media 7,40.

Concursul a fost validat de Plenul C.S.M. prin Hotărârea nr.1156 din 16.12.2010.

Prin Hotărârea nr.25A din 23.02.2011 a Secției pentru Procurori a C.S.M. s-a constatat că nu îndeplinește condițiile cumulativ prevăzute de art.226 alin.(2) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, precum și procedura de numire în funcțiile de judecător și procuror, fără concurs, aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.152 din 1.03.2006, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea nr.123 din 7.02.2008.

În considerentele hotărârii s-a reținut că reclamantul a fost declarat „respins” la concursul de admitere în magistratură organizat la 21.11.2010, reținându-se că nu îndeplinește condiția bunei reputații, întrucât figurează în evidența operativă a organelor de poliție.

Reclamantul a mai arătat că hotărârea C.S.M. de a-l respinge pentru lipsa bunei reputații depășește esența și spiritul legii, întrucât prin Sentința penală nr.174 din 14.02.1996 a Judecătoriei X, definitivă prin neapelare, a fost condamnat la plata amenzii penale de 90.000 ROL, pentru săvârșirea infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere și încredințarea unui autovehicul unei persoane care nu deține permis de conducere, fapte prevăzute de art. 36 alin.(1) și art. 36 alin.(3) din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice.

Curtea de Apel Timișoara – Secția contencios administrativ și fiscal prin Sentința civilă nr.399 din 22 septembrie 2011 a admis în parte acțiunea reclamantului TC dispunând anularea Hotărârii nr.25A din 23.02.2011 emisă de C.S.M. – Secția pentru procurori.

De asemenea, a constatat că reclamantul îndeplinește condiția bunei reputații pentru a fi numit în funcția de procurori, obligând pârâtul să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcția de procuror pe un post corespunzător mediei obținute de reclamant la concursul de admitere în magistratura din 21.11.2010, respingând în rest acțiunea.

Totodată, a respins cererea de suspendare a executării Hotărârii nr.25/A din 23.02.2011 emisă de Secția pentru procurori a C.S.M. până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri și a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință instanța a reținut că nu este întemeiată imputarea adusă reclamantului în sensul că nu ar avea o bună reputație în sensul art. 12 din Legea nr. 303/2004.

Cum pârâtul nu a prezentat nici date din care să rezulte o conduită reprobabilă repetată a reclamantului, nici anterior și nici ulterior săvârșirii faptei pentru care a fost condamnat în 1996, nerezultând din dosar că reclamantul a mai săvârșit și alte fapte antisociale, chiar contravenții, în perioada anterioară sau ulterioară condamnării sale penale, instanța consideră că actul administrativ contestat nu este întemeiat în privința reținerii neîndeplinirii condiției bunei reputații de către reclamant.

Din acest punct de vedere, acțiunea reclamantului este întemeiată, pârâtul acționând cu exces de putere prin reținerea neîndeplinirii condiției bunei reputații de către reclamant, exces de putere definit drept „exercitarea

dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor”, excesul de putere din speță conducând la încălcarea dreptului reclamantului de acces la funcția de procuror pe considerente bazate pe o interpretare excesivă a unor texte legale lipsite de previzibilitatea necesară unei astfel de evaluări.

În ceea ce privește cererea reclamantului de a se constata că întrunește toate condițiile legale pentru a ocupa funcția de procuror în urma promovării examenului de admitere în magistratură din data de 21.11.2010, instanța constată că obiectul prezentului litigiu l-a reprezentat legalitatea Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 25 A din 23.02.2011 și îndeplinirea sau nu de către reclamant a condiției bunei reputații.

Părțile nu au solicitat și administrat probe din care să rezulte îndeplinirea celorlalte condiții legale pentru ocuparea funcției de procuror, astfel cum sunt prevăzute de 14 alin. 2 din Legea nr.303/2004, text care prevede că „la concursul pentru admiterea la Institutul Național al Magistraturii se poate înscrie persoana care îndeplinește cumulativ condițiile cetățeniei române, cu domiciliul în România și capacitate deplină de exercițiu, este licențiată în drept, nu are antecedente penale sau cazier fiscal, cunoaște limba română și este aptă din punct de vedere medical și psihologic pentru exercitarea funcției.

Având însă în vedere că a reținut că reclamantul îndeplinește condiția bunei reputații, instanța va obliga pârâtul ca – în măsura în care sunt îndeplinite și celelalte condiții de numire în afara condiției referitoare la buna reputație – să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcția de procuror pe un post corespunzător mediei obținute de reclamant la concursul de admitere în magistratură din 21.11.2010.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Hotărârii nr.25 A din 23.02.2011 pronunțată de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii de fond, instanța reține că reclamantul a justificat această cerere susținând că se află în imposibilitatea de a-și valorifica rezultatele concursului de admitere în magistratură și de a ocupa funcția de procuror, fiind declarat admis în urma tuturor probelor concursului (test scris, examinare psihologică și examinare medicală)

Cu privire la condițiile suspendării executării actului administrativ, întrucât reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii condiției unei pagube iminente prin executarea actului administrativ a cărui suspendare a solicitat-o, Curtea constată inutilitatea examinării și a condiției cazului bine justificat, cererea de suspendare fiind nefondată în condițiile în care nu sunt întrunite cumulativ ambele condiții menționate mai sus.

Curtea a reținut că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 – apreciază că nu este întemeiată cererea de suspendare a executării Hotărârea nr. 25 A/23.02.2011 emisă de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri, motiv pentru care o va respinge.

Împotriva acestei soluții a formulat recurs Consiliul Superior al Magistraturii care a invocat motivul prevăzut la art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia o hotărâre poate fi recurată atunci când a fost pronunțată fără temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.

Autoritatea recurentă a susținut, în esență, că instanța de fond a interpretat și aplicat greșit prevederile art.12 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și

procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „admiterea în magistratură a judecătorilor și procurorilor se face prin concurs, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații”.

Or, în cauză, condiția bunei reputații nu este îndeplinită, din moment ce intimatul-reclamant a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni, ceea ce reprezintă fapte care au avut drept consecință pierderea bunei reputații.

Referitor la împrejurarea că între timp a intervenit reabilitarea de drept, C.S.M. argumentează că în acest mod reclamantul nu a redobândit buna reputație, cerută de dispozițiile art.12 din Legea nr.303/5004 republicată, făcând trimitere și la Decizia nr.5593/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

În concluzie, autoritatea recurentă a solicitat admiterea recursului, desființarea soluției pronunțate și respingerea acțiunii formulate de reclamant.

Recursul este întemeiat.

Astfel, în cauză, este necontestat că intimatul-reclamant a fost condamnat prin Sentința penală nr.174/1996 pentru săvârșirea cu intenție a două infracțiuni la regimul circulației pe drumurile publice.

De asemenea, este necontestat că în privința condamnării la amendă penală, între timp a intervenit reabilitarea de drept.

În considerentele soluției pronunțate, instanța de fond a reținut că în privința condamnării penale survenite în urmă cu peste 14 ani, a intervenit reabilitarea de drept, astfel că reclamantul se bucură de o bună reputație, fără să precizeze nici dacă această reputație a redobândit-o ca urmare a reabilitării și nici dacă eventual, nu o pierduse chiar ca

urmare a faptului că pentru infracțiunile comise fusese condamnat cu amendă penală.

Raționamentul instanței de fond nu este doar incomplet, dar este și greșit din moment ce legiuitorul a instituit, între altele, două condiții distincte: lipsa antecedentelor penale și respectiv, existența unei bune reputații, așa cum rezultă din prevederile art.14 alin.(2) lit.c) din Legea nr.303/2004, republicată, potrivit căreia „La concursul pentru admiterea la Institutul Național al Magistraturii se poate înscrie persoana care (...) nu are antecedente penale sau cazier fiscal și se bucură de o bună reputație”.

Este adevărat că legiuitorul nu a definit conținutul noțiunii de „bună reputație”, lăsând acest lucru la aprecierea autorității competente, adică la aprecierea Consiliului Superior al Magistraturii, autoritatea care gestionează cariera magistraților, dar și accesul în magistratură.

Or, în situația concretă a reclamantului, Înalta Curte reține că autoritatea recurentă și-a exercitat dreptul de apreciere cu respectarea principiului legalității și a menținerii unor standarde ridicate, în raport cu exigențele impuse pentru exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială.

Or, Înalta Curte consideră că prin săvârșirea unor fapte penale, mai ales atunci când este vorba de infracțiuni săvârșite cu intenție, reputația unei persoane este afectată negativ în mod fundamental, într-o societate normală, întemeiată pe respectarea ordinii de drept.

Astfel fiind, Înalta Curte reține că prin săvârșirea celor două infracțiuni intenționate la regimul circulației pe drumurile publice, intimatul-reclamant și-a pierdut buna reputație, prezumată a fi avut la data respectivă.

Or, în cauză, instanța de fond nu a argumentat și nici Înalta

Curte nu a identificat cum, prin ce și nici în ce măsură a reușit intimatul-reclamant să-și redobândească buna reputație, care trebuie să constituie garanția schimbării radicale a poziției acestuia în raport cu respectarea și respectiv aplicarea legii.

Totodată, Înalta Curte consideră necesar să sublinieze că și reglementările internaționale referitoare la criteriile de selecție a viitorilor magistrați (Carta Universală a Judecătorului, Carta Europeană privind Statutul judecătorului, Recomandare CM/2000/12) impune o exigență maximă din partea entităților competente în ceea ce privește evaluarea profesională și morală, dar și conduita socială exemplară de care trebuie să se bucure aspiranții la demnitatea de magistrat, ceea ce înseamnă, inclusiv, lipsa oricărei încălcări a legii.

Recursul fiind întemeiat, a fost admis, soluția instanței de fond a fost desființată iar pe fond, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Ghid explicativ pentru Formularul 201

Ministerul Finanțelor Publice a publicat un ghid explicativ pentru Declarația 201 privind veniturile realizate din străinătate. Sunt precizate categoriile de contribuabili care trebuie să depună această declarație, veniturile impozitate, precum și modul în care trebuie completată declarația.

Documentul poate fi consultat și descărcat de pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice la rubrica [Ghiduri explicative.](#)

Avocatul Poporului, excepție de neconstituționalitate referitoare la O.U.G. nr. 15/2016 pentru modificarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului

Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate referitoare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2016 pentru modificarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului. Prin O.U.G. nr. 15/2016 (adoptată în data de 11 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 367 din data de 12 mai 2016), după articolul 16 din Legea nr. 3/2000 a fost introdus un nou articol, respectiv articolul 161.

Acest act normativ are ca obiect completarea prevederilor Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, în sensul de a permite organizarea și desfășurarea referendumului local la aceeași dată cu alegerile locale, cu utilizarea aceluiași secții de votare, birouri electorale de circumscripție și ștampile electorale. Ordonanța de urgență a guvernului nr. 15/2016, în integralitatea ei, contravine, pe de-o parte, dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) privind regimul ordonanțelor de urgență, iar, pe de altă parte, prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție privind obligativitatea deciziilor Curții

Constituționale.

Avocatul Poporului a reținut faptul că reglementarea precitată este de natură să aducă atingere prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora. În legătură cu motivele invocate de Guvern în Nota de fundamentare și Expunerea de motive, Avocatul Poporului a remarcat faptul că, în realitate, două autorități publice locale au stabilit prin hotărâri emise de consilii locale (acte administrative) ca desfășurarea unor referendumuri locale să aibă loc în 2 aceeași zi cu data stabilită pentru desfășurarea alegerilor locale și anume, 5 iunie 2016, în condițiile în care Legea nr. 3/2000 nu conținea prevederi care să permită organizarea concomitentă a două tipuri distincte de scrutine. În fapt, Avocatul Poporului a apreciat că justificarea adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2016 ține de oportunitate, or, oportunitatea nu satisface exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât aceasta este, prin definiție de natură subiectivă și nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi.

Totodată, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2016 încalcă prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, în condițiile în care legiuitorul delegat a nesocotit considerentele Deciziei nr. 334/2013 a Curții Constituționale, aspect de natură să pună în discuție respectarea principiului loialității constituționale care impune ca adoptarea actelor normative să aibă loc cu respectarea rolului Curții Constituționale și a deciziilor pronunțate de aceasta. Prin decizia menționată, instanța de contencios constituțional a constatat că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului sunt constituționale în măsura în care nu se aplică

referendumurilor organizate în decurs de un an de la data intrării în vigoare a legii. Or, în situația de față, Guvernul a adoptat un act normativ în materie referendară fără a ține cont de cele statuate de instanța de contencios constituțional în considerentele Deciziei nr. 334/2013, Ordonanța de urgență nr. 15/2016 fiind adoptată chiar în timpul campaniei electorale pentru alegerile locale. Întreaga motivație pe care se bazează opinia Avocatului Poporului se regăsește pe site-ul instituției, la secțiunea Contencios constituțional-Excepții de neconstituționalitate.

Studiu EY: Apetitul puternic pentru tranzacții la nivel global indică o creștere a numărului de achiziții și alianțe

- Jumătate din companiile globale plănuiesc fuziuni și achiziții în următoarele 12 luni; 40% caută să stabilească alianțe
- Creștere de cinci ori a tranzacțiilor mai mari și mai îndrăznețe
- Mai mult de o treime din executivii intervievați se așteaptă ca vânzările de active neperformante să alimenteze revizuirile de portofolii

Perspectivile globale ale pieței de fuziuni și achiziții (M&A) rămân pozitive, având în vedere că 50% din companii

intenționează să realizeze tranzacții în acest an, conform celei de-a paisprezecea ediții a studiului EY *Global Capital Confidence Barometer (CCB)*. Studiul EY a fost derulat în rândul a peste 1700 de directori executivi din 45 de țări.

Ajuns în cel de-al șaptelea an de existență, barometrul CCB a identificat un apetit puternic pentru încheierea de tranzacții și de alianțe și un peisaj M&A extrem de competitiv, în cadrul căruia aproape o treime dintre directorii chestionați (28%) se așteaptă la apariția de noi oferte nesolicitate în următoarele 12 luni.

Subliniind accentul puternic pus pe creșterea non-organică, 40% din reprezentanții managementului de top caută stabilirea de alianțe cu alte companii.

Florin Vasilică, Liderul departamentului de Asistență în tranzacții, EY România, declară:

“O perioadă prelungită de evoluție economică incertă, cuplată cu fenomenele disruptive de pe anumite piețe, generează un interes puternic pentru fuziuni și achiziții. Având în vedere presiunea asupra prețurilor și ritmul schimbării, creșterea organică, de cele mai multe ori, nu mai este suficientă. Companiile sunt tot mai înclinate să încheie tranzacții și să formeze alianțe ca să genereze venituri mai mari. Achizițiile și alianțele reprezintă, în prezent, trăsăturile cheie ale agendei de creștere din mediul corporate.”

Directorii își extind mizele și descoperă prieteni noi printre adversari mai vechi

Studiul EY a identificat existența unui mediu favorabil pentru accelerarea tranzacțiilor în anul următor. Evaluările sunt percepute ca stabile, iar executivii continuă să aibă încredere în numărul și calitatea oportunităților disponibile, precum și în posibilitatea de a încheia tranzacții.

Apetitul pentru tranzacții rămâne puternic, cu peste 80% din

cei care intenționează să încheie fuziuni și achiziții planificând cel puțin o tranzacție în perioada următoare. Un sfert dintre executivi se așteaptă la o creștere a oportunităților de încheiere a tranzacțiilor în anul următor.

Comaniile încep să se orienteze către tranzacții de dimensiuni mai mari, astfel că se înregistrează o creștere de cinci ori a numărului de companii care doresc să achiziționeze active mai mari de 1 miliard de USD. Această tendință era de așteptat, având în vedere că orice creștere substanțială implică acțiuni mai îndrăznețe.

Florin Vaslică adaugă: *“Pe lângă tranzacții, 40% din companii iau în considerare încheierea de alianțe care să le ajute să facă față impactului transformărilor digitale din mediul de business în care activează. Alianțele sunt tot mai des văzute ca un mijloc prin care poți beneficia de experiența altor companii. Acestea oferă o abordare mai informală, cu riscuri mai scăzute, fapt care permite companiilor să răspundă rapid schimbărilor din piață. Companiile pot intra și ieși dintr-o alianță cu mai multă ușurință decât dintr-o fuziune sau dintr-o achiziție.”*

Convergența sectorială – revizuirile strategice alimentează activitatea tranzacțională

Tehnologia și schimbarea preferințelor consumatorilor stimulează convergența sectorială și accelerează apariția de noi competitori în cadrul multor industrii, iar acest fapt alimentează dorința de a încheia tranzacții și de revizuire a activelor. Peste o treime din executivi (37%) se așteaptă la creșterea vânzărilor forțate în anul următor. Această tendință este în acord cu comportamentul companiilor din tot mai multe sectoare care se orientează către alte zone și își revizuiesc strategia, adesea în vederea vânzării activelor slab performante.

Sectoarele în care se înregistrează cel mai puternic apetit

pentru achiziții sunt petrol și gaze (59% din companii plănuiesc cel puțin o tranzacție), retail și produse de larg consum (59%), energie și utilități (58%), produse industriale (55%) și sănătate & produse farmaceutice (51%).

Perspectivile economice interne stimulează investițiile străine

În contextul unei creșteri economice încă modeste, companiile caută să-și îmbunătățească perspectivele de creștere în afara granițelor propriiei țări, 74% dintre acestea luând în considerare încheierea de tranzacții transfrontaliere. Conform rezultatelor studiului, companiile continuă să-și revizuiască portofoliile și să evalueze zonele în care operează. Directorii sunt interesați să caute în afara granițelor zone de creștere solidă pe măsură ce își planifică strategiile de investiții.

Fluxurile tranzacțiilor M&A arată că firmele explorează o varietate de regiuni geografice pentru a identifica oportunități care să le susțină obiectivele strategice. Europa de Vest este din nou prima opțiune în preferințele acestora, companiile căutând să profite de evaluările financiare relativ mai joase și de finanțările mai ieftine din această regiune. Tendința dominantă a investițiilor externe derulate de China va continua, pe măsură ce firmele chinezești caută să investească în active solide legate de proprietatea intelectuală.

Companiile chineze au cheltuit deja peste 100 miliarde USD în active din afara granițelor Chinei din februarie 2016 și până în aprilie 2016 – cea mai mare valoare înregistrată până acum. Principalele cinci destinații preferate de investitori sunt: Statele Unite, Marea Britanie, Germania, India și China.

Perspectivile de creștere robustă sprijină încrederea în fuziuni și achiziții

Perspectivile de creștere robustă din anumite zone stimulează

intențiile legate de fuziuni și achiziții – directorii executivi rămân relativ liniștiți atunci când se pune problema volatilității pieței din primul trimestru al anului 2016. Cu toate acestea, există unele motive de îngrijorare. Accentuarea instabilității politice globale și regionale, mai ales în Orientul Mijlociu, peninsula Coreea și Marea Chinei de Sud, este percepută drept riscul cel mai mare.

Un risc potențial la adresa mega-tranzacțiilor viitoare (de peste 10 miliarde USD) este reprezentat de preocuparea directorilor executivi legată de reglementările piețelor și ale competiției. Această îngrijorare a afectat deja tranzacțiile recente, pe măsură ce autoritățile au devenit tot mai intervenționiste în cadrul anumitor consolidări mari, din diverse industrii. Companiile vor fi nevoite astfel să se gândească cum ar putea să răspundă unor astfel de provocări, atunci când evaluează consolidări de mari dimensiuni.

Dincolo de aceste preocupări, încrederea în fuziuni și achiziții rămâne la un nivel ridicat, iar directorii executivi nu se așteaptă la riscuri sistemice majore – fapt evidențiat de sentimentul pozitiv legat de achiziții și de numărul de tranzacții care urmează să fie finalizate.

„În acest context, în care consideră economia globală relativ stabilă, executivii trebuie să-și genereze propriile oportunități într-un mediu economic aflat încă într-o prelungită perioadă de creștere modestă. Una dintre provocările cheie pentru aceștia este menținerea unui control strict al costurilor, simultan cu identificarea unor noi surse de venituri. Achizițiile, la fel ca și alianțele, sunt listate ca priorități pe agenda de creștere a corporațiilor în viitorul apropiat”, adaugă Florin Vasilică.

Piața românească și perspectivele sale

„România este a treia țară din regiune atât la nivel de număr de tranzacții înregistrate în cursul anului 2015, dar și în

valoare. Ne așteptăm ca gradul de încredere crescut în economia românească să se reflecte în continuare printr-un apetit susținut de tranzacții și oportunități de investiții în România. Deja asistăm la mutări interesante în anumite sectoare datorate și unui interes mai mare al antreprenorilor vis-a-vis de tranzacțiile concurenților, precum și al abundenței surselor ieftine de finanțare și a unui număr mai mare de investitori interesați de țara noastră”, concluzionează Florin Vasilică.

Raportul online poate fi consultat aici <http://www.ey.com/ccb>

25 mai este termenul limită pentru declararea veniturilor

ANAF reamintește contribuabililor că 25 mai 2016 este termenul limită pentru depunerea Declarației 200 privind veniturile realizate în România în 2015.

Formularul poate fi completat oricând online, prin accesarea „Serviciului Privat Virtual” la adresa <https://pfinternet.anaf.ro>. Alternativ, utilizând un certificat digital, formularul poate fi completat prin accesarea adresei www.eguvernare.ro, secțiunea „Depunere declarații”. De asemenea, formularul completat pe hârtie poate fi trimis prin poștă, sau depus direct la registratura administrației fiscale în a cărei rază teritorială se află domiciliul contribuabilului.

Trebuie să completeze această declarație persoanele fizice care realizează în România, individual sau într-o formă de asociere, venituri în bani și/sau în natură din:

1. activități independente;
2. cedarea folosinței bunurilor;
3. activități agricole, pentru care venitul net se stabilește în sistem real;
4. piscicultură;
5. silvicultură;
6. transferul titlurilor de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise;
7. operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, precum și orice alte operațiuni similare, altele decât cele cu instrumente financiare tranzactionate pe piețe autorizate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare;
8. jocuri de noroc.

Declarația 200 se depune și de către persoanele fizice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European care obțin venituri din activități independente din România și optează pentru regularizarea impozitului în România, începând cu 1 iunie 2015.

Pentru mai multe detalii, consultați [acest link](#).

ICCJ – Cariera judecătorilor și procurorilor. Cerere de

valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcția de execuție formulată pentru un post pentru care s-a formulat și o cerere de transfer

Legislație relevantă:

Legea nr. 317/2004, art. 29 alin. (7)

În virtutea principiului qui prior tempore potior jure, concursul dintre două cereri formulate pentru același post – una de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcția de execuție aferentă respectivului post iar una de transfer – va fi soluționat în favoarea cererii de transfer, având în vedere faptul că titularul acestei din urmă cereri are dobândit gradul profesional aferent respectivului post, anterior momentului la care s-a născut vocația titularului celei de a doua cereri de a-și valorifica rezultatul obținut la concursul de promovare.

Decizia nr. 1778 din 3 aprilie 2012

Prin Hotărârea nr.949 din 4 noiembrie 2010, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestația formulată de petenta NLS, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Y, împotriva Hotărârii nr.340 din 30 octombrie 2010 a Secției pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, ca neîntemeiată.

În motivarea hotărârii, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut, în esență, că atât cererea de

transfer formulată de petenta ACS, cât și cererea de valorificare formulată de petenta NL, au fost supuse analizei în ședința Secției pentru procurori, la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y unde exista un post de execuție vacant.

Totodată, a apreciat ca fiind nefondată contestația formulată de către petenta NL, întrucât ambele cereri vizau același post de execuție, iar Secția pentru procurori a avut în vedere cele statuate de Plen prin Hotărârea nr.298/2007, respectiv că cererile de valorificare formulate de candidații la concursul de promovare au prioritate atunci când vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaților care au fost admiși pentru promovarea pe loc la același concurs și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer formulate de alți judecători decât aceia care au promovat pe loc în urma concursului, conferindu-se astfel prioritate dreptului mai vechi.

Plenul a constatat astfel că petenta ACS a dobândit gradul profesional de procuror de parchet de pe lângă Curtea de apel, începând cu data de 1 decembrie 2008, când a fost numită procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X, ca urmare a valorificării rezultatului obținut la concursul de promovare din data de 5 octombrie 2008.

Având în vedere că dreptul petentei ACS de a solicita transferul la un parchet corespunzător gradului profesional dobândit, este mai vechi decât dreptul de valorificare al doamnei procuror NLS, ca urmare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 9 mai 2010, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a considerat că Secția pentru procurori a procedat corect, dând prioritate dreptului mai vechi, prin admiterea cererii de transfer formulate de către petenta ACS.

Împotriva Hotărârii nr.949/2010 NLS a declarat recurs, susținând că hotărârea atacată este nelegală și netemeinică, deoarece reglementarea stabilită prin Hotărârea nr.

298/2007, care se referă la ordinea de prioritate a cererilor de valorificare a rezultatelor examenelor de promovare și cererilor de transfer, atunci când acestea vin în concurs, nu se aplică în speță, pentru următoarele argumente:

- cererea sa de valorificare a rezultatului examenului de promovare în funcția de execuție, desfășurat la 9.05.2010, este anterioară cererii de transfer depusă de d-na procuror ACS, astfel că nu se poate susține că aceasta are un drept mai vechi;

- nu se poate susține că s-au luat în discuție, în același timp, în cadrul Secției de procurori ambele cereri, deoarece nu se face nici o referire, în cadrul Hotărârii nr. 340 din 30 septembrie 2010, la cererea sa de valorificare a rezultatului obținut la examenul de promovare;

- cererea sa era mult mai îndreptățită a fi admisă, deoarece din data de 3.08.2009 și până în prezent, prin ordin al Procurorului General, a fost delegată la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y, ultima delegare fiind stabilită prin ordinul nr. 1515 din 3.08.2010, pe o perioadă de șase luni de zile.

În consecință, recurenta solicită admiterea recursului, anularea Hotărârii Plenului nr. 949 din 4.11.2010 și a Hotărârii Secției de Procurori nr. 340/30.09.2010, cu obligare pârâtului C.S.M la valorificarea rezultatului obținut la examenul din data de 9.05.2010 și promovarea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y.

Pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat, pentru motivele reținute în cuprinsul Hotărârii nr. 949/2010 (hotărârea atacată).

La data de 6.05.2011 recurenta a invocat excepția de nelegalitate a Hotărârii nr. 298/19.04.2007 adoptată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, hotărâre prin

care s-a stabilit că „au prioritate cererile de valorificare formulate de candidații la concursul de promovare atunci când vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaților admiși la promovarea pe loc și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer”.

Prin sentința civilă nr. 6225/27.10.2011 Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, excepția de nelegalitate invocată de reclamanta NLS. Sentința nu a fost atacată cu recurs.

Analizând actele depuse de părți, precum și apărările invocate în cuprinsul recursului și al întâmpinării, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, având în vedere următoarele considerente:

În fapt, recurenta a formulat la data de 24.06.2010 o cerere având ca obiect valorificarea rezultatului obținut la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor din data de 9 mai 2010, cererea sa fiind înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 18000/1154/2010.

La data de 30.06.2010, a fost înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 18558/1154/2010, cererea doamnei procuror ACS, având ca obiect transferul său de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y.

După data de 24.06.2010, prima ședință în care a fost programată analizarea cererilor de valorificare, respectiv transfer, conform practicii constante în materia programării ședințelor, avându-se în vedere totodată și perioada vacanței judecătorești, a fost la 30.09.2010, ședință în care, atât cererea de transfer formulată de doamna procuror ACS, cât și cererea privind valorificarea rezultatului obținut de recurentă la concursul de promovare din 9.05.2010 au fost supuse analizei de către Plenul Consiliului Superior al

Magistraturii.

La momentul analizării cererilor, potrivit evidențelor direcției de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y exista un singur post de execuție vacant.

Nemulțumirea recurentei rezidă din faptul că, prin Hotărârea nr. 340 din data de 30.09.2010 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, s-a dispus transferul doamnei procuror ACS de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y, dându-se astfel prioritate cererii de transfer în defavoarea cererii sale de valorificare.

Nu pot fi reținute susținerile recurentei în sensul că cererea sa de valorificare avea prioritate față de cererea de transfer despre care s-a făcut anterior vorbire.

Astfel, prin Hotărârea nr. 298/19.04.2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, s-a stabilit că cererile de valorificare formulate de candidații la concursul de promovare au prioritate atunci când, vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaților care au fost admiși pentru promovarea pe loc la concurs și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer, formulate de alți judecători sau procurori decât aceia care au promovat pe loc în urma concursului.

Potrivit art. 60 din Legea nr. 303/2004 transferul judecătorilor și procurorilor de la o instanță la altă instanță sau de la un parchet la alt parchet se aprobă, la cererea celor în cauză, de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Față de aceste dispoziții legale și în raport de principiul *qui prior tempore potior jure*, Înalta Curte constată că autoritatea pârâtă a soluționat în mod corect concursul dintre cele două cereri formulate pentru același post,

acordând prioritate cererii de transfer formulate de d-na ACS, care a obținut gradul de procuror de pe lângă curtea de apel începând cu data de 1.12.2008, când a fost numită procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X, spre deosebire de recurentă, ce solicită valorificarea unui drept ce s-a născut abia la 9.05.2010, cu ocazia examenului de promovare de la acea dată.

Pentru considerentele menționate, cu referire la art. 29 alin . 7 din Legea nr. 317/2004, recursul urmează a fi respins ca nefondat.

De menționat că, în același sens, Înalta Curte s-a pronunțat în situații similare prin Deciziile nr. 5275/20.11.2009 și nr. 1227/4.03.2010.

ICCJ – Cerere de investire cu formulă executorie a unei hotărâri pronunțate de instanța de contencios administrativ

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. Ț), art. 22, art. 24, art. 25

Codul de procedură civilă, art. 374 alin. (2)

Din interpretarea – în sensul producerii de efecte – a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 554/2004, coroborate cu

cele ale art. 24-25 din aceeași lege, rezultă că hotărârile judecătorești pronunțate de instanța de contencios administrativ prin care se instituie obligația de plată a unor sume de bani cu titlu de despăgubiri, compensații, penalități ori cheltuieli de judecată se investesc cu formulă executorie și se execută silit potrivit dreptului comun, reprezentat de Codul de procedură civilă.

Decizia nr. 1897 din 5 aprilie 2012

Prin cererea înregistrată la data de 12 decembrie 2011 în dosarul nr. 5527/110/2010 al Curții de Apel Bacău, Secția de contencios administrativ și fiscal, reclamantul BG a solicitat investirea cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Prin încheierea dată în camera de consiliu din data de 9 ianuarie 2012 a Curții de Apel Bacău, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a-fost respinsă cererea formulată de BG de investire cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția de contencios administrativ și fiscal ca lipsită de interes, cu motivarea că din interpretarea sistematică a dispozițiilor Legii nr. 554/2004 rezultă că este necesară investirea cu formulă executorie doar în cazul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ prin care s-au respins acțiunile formulate și s-au acordat cheltuieli de judecată. Per a contrario, celelalte hotărâri judecătorești pronunțate în materia contenciosului administrativ constituie titluri executorii, nefiind necesară investirea acestora potrivit dispozițiilor art. 269 din Codul de procedură civilă.

Împotriva încheierii din data de 9 ianuarie 2012 a Curții de Apel Bacău, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs în termen legal BG, prin care s-a învederat că în mod greșit cererea sa de investire cu formulă

executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția de contencios administrativ și fiscal a fost respinsă ca lipsită de interes.

Recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

Obiectul cererii recurentului BG îl constituie investirea cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care a fost admis recursul reclamantului împotriva sentinței civile nr. 427 din data de 12 mai 2011 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 5527/110/2010, a fost casată sentința recurată și reținută cauza spre rejudecare, dispunându-se admiterea în parte a acțiunii reclamantului formulată în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul Școlar Județean Bacău, cu consecința obligării pârâtului la plata în favoarea lui BG a sumei de 1000 lei daune morale. Obligația stabilită prin hotărârea irevocabilă a instanței de contencios administrativ vizează, indiscutabil, plata unei sume de bani.

Se reține, cu privire la executarea hotărârilor instanțelor de contencios administrativ, că Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, conține următoarele prevederi relevante: – art. 2 alin. (1) lit. Ț): *„instanța de executare – instanța care a soluționat fondul litigiului de contencios administrativ”*; – art. 22: *„Hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au respins acțiunile formulate potrivit dispozițiilor prezentei legi și s-au acordat cheltuieli de judecată se investesc cu formulă executorie și se execută silit, potrivit dreptului comun”*; – art. 24: *„(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, sa elibereze un certificat o adevărință sau orice alt înscris, executarea hotărârii definitive și irevocabile se va face în termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de*

termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii. (2) În cazul în care termenul nu este respectat, se va aplica conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere. (3) Neexecutarea sau nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ și după aplicarea amenzii prevăzute la alin. (2) constituie infracțiune și se sancționează cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă de la 25.000.000 lei la 100.000.000 lei”; – art. 25: „(1) Sancțiunea și despăgubirile prevăzute la art. 24 alin. (2) se aplică, respectiv se acordă, de instanța de executare, la cererea reclamantului. Hotărârea se ia în camera de consiliu, de urgență, cu citarea părților. (2) Cererea prevăzută la alin. (1) este scutită de taxa de timbru. (3) Hotărârea pronunțată de instanța de executare poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. (4) Prevederile alin. (1)-(3) se aplică, în mod corespunzător, și pentru punerea în executare a hotărârilor instanțelor de contencios administrativ date pentru soluționarea litigiilor ce au avut ca obiect contracte administrative”.

În acest context legislativ, se observă că art. 22 din Legea nr. 554/2004 a căpătat conținutul actual prin modificările aduse Legii contenciosului administrativ prin Legea nr. 262/2002. Anterior, art. 22 din actul normativ în discuție prevedea că hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au admis acțiunile în contencios administrativ constituie titluri executorii, fără a distinge în raport cu obligațiile propriu-zise stabilite prin dispozitiv.

Procedând la o interpretare a normei enunțate în sensul de a produce efecte juridice și luând în considerare corelațiile ce se impun a fi făcute cu procedura specială reglementată în art. 24-25 din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că, în pofida caracterului lacunar al art. 22, toate hotărârile

judecătorești prin care se instituie – cum este și în cazul recurentului – obligația de plată a unor sume de bani cu titlu de despăgubiri, compensații, penalități ori cheltuieli de judecată se investesc cu formulă executorie și se execută silit potrivit dreptului comun, reprezentat de Codul de procedură civilă. În materia investirii cu formula executorie, art. 374 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede, în mod expres, că “Investirea hotărârilor cu formula executorie se face de prima instanță”, care în speță este Tribunalul Bacău și nu Curtea de Apel Bacău.

Procedura reglementată în art. 24-25 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ se aplică prin urmare exclusiv în cazul hotărârilor judecătorești prin care autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o operațiune administrativă. Într-adevăr, este evident că, de vreme ce art. 25 din Legea nr. 554/2004, în care se regăsesc norme privind procedura propriu-zisă de soluționare a cererilor ce se încadrează în obiectul de reglementare al art. 24, poartă denumirea marginală de „instanța de executare”, definiția legală pe care art. 2 alin. (1) lit. Ț) din Legea nr. 554/2004 o oferă noțiunii de „instanța de executare” nu poate fi circumscrisă decât acestei proceduri speciale.

În raport de cele mai sus arătate, reținându-se că în mod greșit a fost respinsă ca lipsită de interes cererea reclamantului Butnari Grigore de investire cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția de contencios administrativ și fiscal, și că aparține Tribunalului Bacău competența soluționării acestei cereri, urmează a se dispune, în temeiul dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 312 alin. (1) – (3) din Codul de procedură civilă, admiterea recursului declarat de reclamantul BG împotriva încheierii din

data de 9 ianuarie 2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, casarea încheierii atacate și trimiterea cauzei spre competentă soluționare Tribunalului Bacău.